

Arrest

**nr. 58 258 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X
in zijn hoedanigheid van voogd van
X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid van voogd van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van dhr. Nasir Ahmad TARAKHIL, bijgestaan door advocaat S. VANHEMMENS en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

N.A.T. die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 17 augustus 2010 als niet begeleide minderjarig België binnen en dient een asielaanvraag in op 18 augustus 2010.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 13 mei 2010 werd geregistreerd te Italië.

Op 19 augustus 2010 neemt de FOD Justitie, Dienst Voogdij, de beslissing N.A.T. onder zijn hoede te plaatsen.

Op 3 december 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan Italië de terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet en worden bijgevolg geacht stilzwijgend in te stemmen met de terugname van verzoeker. Op 10 januari 2011 worden zij hiervan op de hoogte gebracht.

Op 11 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten T. N. A.

*geboren te M. , op (in) 31.12.1993
van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 17.08.2010 is aangekomen in België. Eén dag later, op 18.08.2010 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “M.” op 31.12.1993. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Gezien de twijfels die de DVZ op 18.08.2010 uitte aangaande verklaarde leeftijd van betrokkene liet de dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren op 15.09.2010 teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet ouder is dan 18 jaar (fax 24.09.2010). De conclusie van dit onderzoek luidt “dat de persoon in kwestie waarschijnlijk een leeftijd rond 18 jaar heeft met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het tandheelkundig onderzoek wijst in de richting van een persoon die 20.6 jaar is waarbij een standaarddeviatie van 1.5 jaar dient in acht genomen te worden. Het 95% betrouwbaarheidsinterval is 17.08-23.06 met een kans van 96% dat deze persoon ouder is dan 18 jaar. Het onderzoek van de handpols-radiografie wijst in de richting van een volwassen persoon, “ouder dan 19 jaar”. Het medisch onderzoek concludeert dat een analyse van de gegevens aangeeft dat betrokkene op 15.09.2010 een leeftijd zou hebben van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden en dat het derhalve onmogelijk is exact te bepalen of betrokkene ouder dan jonger is dan 18 jaar. De Dienst Voogdij stelde vervolgens vast dat betrokkene geïdentificeerd wordt als N. A. T. geboren op 15.03.1933 te M. Afghanistan. Op 27.09.2010 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd (fax 27.09.2010).

Uit het Eurodacverslag van 18.08.2010 blijkt dat betrokkene op 13.05.2010 in Italië asiel heeft aangevraagd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 01.12.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel aanvroeg. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodac-verslag waaruit bleek dat hij wel degelijk in Italië asiel had aangevraagd. Betrokkene verklaarde daarop dat hij geen asiel in Italië had aangevraagd om vervolgens zijn verklaringen aan te passen dat zijn vingerafdrukken er wel werden genomen maar dat hij 100 % zeker is dat hij er geen asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde verder dat hij vanuit Jalalabad in Afghanistan vertrok in 2010 en dit ongeveer zes maanden voor zijn aankomst in België. Vanuit Jalalabad reisde hij naar Kaboel en vervolgens naar Nimroz. Daar zou hij een drietal dagen bij de smokkelaar verbleven hebben. Vervolgens zou hij vanuit Nimroz naar Teheran in Iran gereisd zijn. Daar zou hij ongeveer één maand bij de smokkelaar verbleven hebben om vervolgens naar Van in Turkije te reizen. Hij zou er een twintigtal dagen verbleven hebben bij de smokkelaar. Vervolgens zou hij naar Istanboel vertrokken zijn van waaruit hij naar Griekenland gereisd zou zijn en een tweetal maanden verbleven zou hebben. Vanuit

Griekenland zou hij vervolgens naar Italië gereisd zijn. Betrokkene weet niet waar hij in Italië verbleven heeft maar weet wel dat zijn vingerafdrukken er genomen werden. Betrokkene stelde dat hij met andere vluchtelingen in een gesloten centrum verbleef en dat ze niet mochten buitenkomen. Na een tijdje zouden ze zijn vrijgelaten en zouden ze hebben kunnen reizen naar waar ze wilden. Betrokkene stelt

dat hij ongeveer twee dagen in het gesloten centrum verbleef en dat hij daarna naar een tentenkamp trok waar andere Afghanen verbleven. Hij zou daar één nachtje verbleven hebben en vervolgens naar België vertrokken zijn waar hij op 17.08.2010 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet verlaten te hebben .

Op basis van het Eurodac-verslag van 18.08.2010 waaruit blijkt dat betrokkene in Italië wel degelijk asiel heeft aangevraagd ondanks zijn verklaringen dat dit niet het geval was en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 03.12.2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 18.12.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen.

Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 20 §1b van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 10.01.2011. Italië is hierdoor verantwoordelijk geworden voor de behandeling van betrokkene's asielaanvraag.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat hij voor België koos omdat de regels hier goed zijn en dat hij van Belgen houdt omdat het vriendelijke mensen zijn (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Betrokkene verklaarde wel dat hij met zijn vriend en dorpsgenoot T. O. K. (o.v. 6.671.908) naar België reisde (DVZ, vraag andere nuttige informatie). Uit de verklaringen van betrokkene dat deze persoon een vriend en dorpsgenoot is, blijkt geenszins dat deze persoon deel uitmaakt van het gezin van betrokkene en als dusdanig deel onder de definitie van gezinsleden zoals omschreven in de definitie daarvan in art 2.i van de Dublin-II-Verordening zou vallen. Bovendien is er voor deze vriend en dorpsgenoot eveneens dd. 10.01.2011 een tacit-agreement met Italië. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat deze goed is en dat hij geen medische problemen heeft (DVZ, vraag 20). Betrokkene maakt derhalve niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene heeft tijdens zijn lopende asielprocedure tot op datum van deze beslissing ook geen enkel authentiek bewijs aangebracht om de door hem verstrekte identiteitsgegevens aan te tonen (DVZ, vraag

18) en maakt het de Belgische autoriteiten op deze wijze onmogelijk om betrokkene's identiteit vast te stellen. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de verklaringen van betrokkene dat hij in Italië voor 100 % zeker geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, confrontatie vingerafdrukken & vraag 14) weinig aannemelijk zijn. Vooreerst blijkt uit het Eurodac-verslag van 18.08.2010 het tegendeel aangezien er een Eurodac-code 1 werd ingebracht. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk

is dat betrokkene gedurende enige tijd zou zijn vastgehouden in een gesloten centrum en vervolgens zou zijn vrijgelaten zonder dat men hem in het bezit gesteld zou hebben van enig document waaruit zou blijken dat er een asielaanvraag werd geregistreerd of dat men hem dit niet gezegd zou hebben. De Italiaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om een asielaanvraag te registreren voor iemand die geen asiel zou hebben gevraagd of hebben willen vragen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 6 en artikel 16.1.c, 20 §1b en 20 §1c van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

(...)."

Op 11 januari 2011 wordt aan de voogd een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van N.A.T. gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens Aangezien, artikel 3 EVRM stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen »;

Terwijl, op basis van de inhoud van de bestreden beslissing door verwerende partij niet kan worden aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat voor verzoeker, laat staan enige juridische bijstaan of opvang.

De bestreden beslissing rust immers op volgende overwegingen:

"Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek," (eigen onderlijning)

Voorts:

"De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit de het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/Eg en 2005/85/EG, niet zouden respecteren." (eigen onderlijning)

Italië zou dus bijgevolg de asielzoekers en de asielaanvragen op eenzelfde manier behandelen als België, aangezien zij volwaardig lid is van de Europese Unie en zij door dezelfde internationale verdragen gebonden is.

Welnu, zoals recentelijk werd bevestigd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens op 21.01.2011, werd België veroordeeld voor haar asielbeleid, met name omdat België in 2009 een Afghaanse asielzoeker terugstuurde naar Griekenland in het kader van het Dublinstelsel.

In Griekenland worden asielzoekers immers onmenselijk behandeld en hebben ze er zelden toegang tot een asielprocedure, zodat eveneens het Griekse asiel- en opvangbeleid werd veroordeeld en dit terwijl Griekenland ook lid is van de Europese Unie! Bijgevolg kan er geen logisch en oorzakelijk verband worden gelegd tussen enerzijds het lid van zijn de EU en het aldus volwaardig respecteren van de regelgeving inzake het asielbeleid.

Griekenland is niet het enige land waarvoor vele gerenommeerde NGO's vragen voor een wijziging in het Belgische beleid rond Dublin.

Italië wordt sinds lange tijd al in het oog gehouden door vele mensenrechtenorganisaties. Zo veroordeelde de Italiaanse mensenrechtenorganisatie ICS Italië reeds voor het slechte en onmenselijke asielbeleid dat zij leidt (stuk 3).

In Italië krijgen de asielzoekers geen eerlijke kans om een aanvraag te doen en of hun zaak te verdedigen. Wie dan niet wordt teruggestuurd en een asielaanvraag kan indienen, moet optornen tegen bureaucratisch barrières, krijgt geen goede juridische bijstand en vindt vaak geen competente en onbevooroordeelde tolk.

Er is ook veel te weinig geld voor de opvang van asielzoekers en de asielprocedure.

Conclusie van deze mensenrechtenorganisatie: "Italië schendt de eigen en de internationale wetten die de toegang tot de asielprocedure regelen. Mensen terugsturen naar landen waar het respect voor de mensenrechten laag is, is een beschaafd land niet waardig. De kansen om asiel te krijgen in Italië, zijn klein. De gemiddelde duur van de beslissende ondervraging van asielzoekers door de commissie schommelt tussen 15 en 20 minuten, vertaling inbegrepen. Sommige gevallen worden in vijf minuten afgehandeld."

Hoe kan verwerende partij nu nog zeggen dat de asielzoekers volgens dezelfde standaarden worden behandeld op dezelfde objectieve wijzen.

Eveneens verklaart Amnesty International dat Italië de rechten van asielzoekers zou schenden: asielzoekers verblijven onder onmenselijke omstandigheden in detentiecentra, waarbij hun asielverhalen niet eerlijk worden afgewogen (stuk 4).

Bijgevolg had Amnesty de Eurocommissaris opgeroepen om toe te zien op het naleven van de EU-richtlijnen: fatsoenlijke huisvesting, voedsel en kleding krijgen en een correcte behandeling van hun asielvragen.

Deze vaststellingen tonen nogmaals aan dat Italië de Europese regelgeving inzake asielbeleid niet op een behoorlijke en menswaardige manier naleeft.

De slechte rapporten over Italië en haar asielbeleid blijven toestromen. Zo heeft onlangs het Europees Comité inzake de voorkoming van foltering en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (CPT) Italië veroordeeld voor haar "push-back"-beleid (stuk 5).

Het CPT (naast het UNHCR, Amnesty International en Human Rights Watch) dringt bij de Italiaanse autoriteiten aan om ingrijpend de huidige praktijk te herzien, om er bijvoorbeeld voor te zorgen dat alle personen binnen de jurisdictie van Italië de nodige humanitaire en medische zorg die hun conditie vereist, ontvangen en dat zij daadwerkelijk toegang hebben tot de procedures en waarborgen.

Verwerende partij kan bijgevolg zich niet beroepen op haar argumenten, met name dat Italië een volwaardig lid zou zijn van de EU en aldus de Europese regelgeving omtrent het asielbeleid op een degelijke en menswaardige manier zou hanteren.

Voorts haalt verwerende partij aan dat verzoeker geen concrete elementen naar voorbracht dat een terugkeer naar Italië afbreuk zou doen op deze richtlijnen of artikel 3 EVRM. Verzoeker zou eveneens geen enkele concrete informatie hebben gegeven over een niet correcte of onmenselijke behandeling...

Echter dient er te worden vermeld dat verzoeker als minderjarige Afghaan en leek in zulke materies deze richtlijnen niet kent, laat staan een specifiek artikel kan opnoemen. Wat verzoeker wél gedaan heeft, dat is dat hij verklaart heeft:

-de intentie te hebben gehad om naar België te komen en om daar asiel aan te vragen;

-100% zeker was dat hij geen asiel had aangevraagd in Italië (dit werd door zowel door de ondervragers als door de tolk bevestigd, het was louter een 'administratieve handeling');

- zijn vingerafdrukken onder dwang moest zetten op een papier dat hem niet werd uitgelegd (maar wederom niet voor asiel);

- met andere vluchtelingen in gesloten detentiecentra te zijn opgesloten en daar onmenswaardig behandeld werd: nauwelijks voedsel, opgesloten zonder buiten te mogen gaan.

Bijgevolg heeft verzoeker wel onrechtstreeks het artikel 3 EVRM aangehaald.

Dat het asielbeleid in Italië niet correct en menswaardig is, staat vast. Waarom zouden ze verzoeker zomaar laten gaan naar een ander land, wetende dat hij zogezegd wel asiel zou hebben aangevraagd in Italië? Waarom zou men overigens een asielzoeker dwingen om asiel aan te vragen, terwijl men wist dat verzoeker deze intentie niet had? Teveel asielzoekers? Men wil of kan deze asielzoekers duidelijk niet opvangen, laat staan hun asielaanvraag juridisch correct behandelen.

Er is geen enkele reden om aan verzoekers verhaal te twijfelen.

Uit recente rechtspraak van 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de overheid een effectieve en behoorlijke bescherming te bieden in het licht van artikel 3 EVRM en wordt het volgende geciteerd:

"(..)However, it must be shown that the risk is real and that the authorities of the receiving State are not able to obviate the risk by providing appropriate protection (H.L.R. v. France, judgment of 29 April 1997, Reports 1997-111, § 40),"

Dat dergelijke systematische praktijken in Italië, zelfs tegen een bepaalde groep, namelijk minderjarigen, ongehoord en niet menswaardig is, zodat dit voldoende bewijs oplevert om aan te nemen dat ook verzoeker een reëel risico loopt op een behandeling zoals vermeld in artikel 3 EVRM nu hij kan hardmaken dat hij tot deze kwetsbare groep behoort.

Dat bijgevolg op basis van de lezing van de bestreden beslissing, artikel 3 EVRM op onrechtstreekse wijze wordt geschonden door het niet beoordelen of zelfs door het verkeerd beoordelen of verzoeker al dan niet beschermd wordt door de overheid in Italië.

Dat wanneer de autoriteiten de bescherming niet geven, België verzoeker niet kan laten overbrengen naar Italië.

Op de Italiaanse autoriteiten ligt namelijk een resultaatsverbintenis en geen inspanningsverbintenis voor wat betreft de effectieve bescherming.

Verwerende partij liet echter na hard te maken dat verzoeker in geen geval meer geconfronteerd zou worden met dergelijke behandeling, als zijnde mensonwaardig.

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkene dient aan te tonen dat zij bij de terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Voor de interpretatie van het begrip "reëel risico" verwees de RVV al eerder naar de rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 3 EVRM.

Het Hof oordeelde dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Het begrip reëel mag niet worden verengd tot "waarschijnlijkheid" en dus "tot het aantal keer dat een dergelijk incident zich zou voordoen".

Deze behandelingen in Italië zijn van een zeer ernstige aard, die worden bevestigd door verscheidene gerenommeerde NGO's.

In onderhavig geval is verzoeker ook persoonlijk betrokken geweest bij dergelijke behandelingen.

Het loutere risico op dergelijke behandelingen, zowel persoonlijk en/of als lid van een kwetsbare groep, volstaat om onder artikel 3 EVRM te vallen;

Overwegende dat in het licht van bovenstaande rechtspraak, artikel 3 EVRM verkeerdelijk is toegepast, aangezien de Italiaanse overheid geen effectieve bescherming aantoonde voor verzoeker.

Zodat, de bestreden beslissing dd. 11.01.2011 artikel 3 EVRM schendt;"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Italië. Zijn vingerafdrukken werden in de Eurodac-databank teruggevonden met de code 1 na de letters IT, wat erop wijst dat hij in Italië werd geregistreerd als asielzoeker zoals blijkt uit de samenlezing van artikel 2, lid 3 van verordening (EG) nr. 407/2002 van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de overeenkomst van Dublin, en artikel 2 lid 1.b van verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de overeenkomst van Dublin.

De verwerende partij merkt ondergeschikt op dat de bestreden beslissing terecht stelt dat Italië er geen enkel belang bij heeft om een vreemdeling te registreren als asielzoeker indien deze niet werkelijk asiel heeft aangevraagd. De verwerende partij mocht ervan uitgaan dat verzoeker ondanks zijn verklaringen asiel heeft aangevraagd in Italië.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de verwerende partij op dat de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen zal toegepast worden. De verwerende partij verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat verzoeker minstens een begin van bewijs dient aan te tonen, wat hij *in casu* niet doet. Verzoeker brengt geen gegevens aan die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn, dat hij bij een terugname door Italië het slachtoffer zal worden van een behandeling

die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst erop dat verzoekers verklaringen tijdens het Dublinverhoor geenszins gewag maken van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar verzoeker verwijst naar drie persartikelen, verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om te stellen dat verwijzing naar rapporten of

artikelen niet volstaat om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar een andere lidstaat.

2.1.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.1.3.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens zijn Dublin-interview verklaard heeft in Italië opgesloten te zijn in een detentiecentrum en daar niet menswaardig werd behandeld: hij kreeg er nauwelijks voedsel en hij mocht niet naar buiten gaan. Hij verwijst naar een Belgisch persartikel van 23 maart 2005 over de Italiaanse mensenrechtenorganisatie ICS die het asielbeleid in Italië aanklaagt, naar een Nederlands internetartikel van 13 mei 2009 waaruit blijkt dat Italië een wet heeft aangenomen die van illegaal verblijf een misdaad maakt, naar een Nederlands internetartikel van 28 april 2010 over kritiek van de Raad van Europa op de Italiaanse behandeling van migranten die in bootjes Europa trachten te bereiken, naar een Nederlands internetartikel van 14 maart 2009 over kritiek van Amnesty International op de manier waarop de Italiaanse overheid asielzoekers vasthoudt op het eiland Lampedusa en naar een internetartikel over het rapport van het Europees Comité inzake de voorkoming van foltering en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 28 april 2009 waarin dit comité Italië veroordeelt voor zijn “push-back”-beleid van de mensen die proberen Italië per boot te bereiken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview op 1 december 2010 heeft verklaard dat hij over land Italië binnenkwam, in de laadbak van een vrachtwagen. De vrachtwagen werd tegengehouden, iedereen moest zijn vingerafdrukken laten nemen en ze werden in een gesloten centrum ondergebracht, ze mochten niet buiten komen. Verzoeker bleef daar twee dagen en werd toen vrijgelaten, hij mocht reizen naar waar hij wilde. Hij trok naar een tentenkamp waar andere Afghanen verbleven. Hij bleef daar één nacht en vertrok naar België waar hij met de trein toekwam. Verzoeker betaalde de reis met het geld dat de verkoop van zijn vaders auto had opgebracht, hij reisde met een vriend en dorpsgenoot en hij koos voor België “omdat de regels hier goed zijn” en omdat de Belgen vriendelijke mensen zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, heeft hij niet verklaard slecht behandeld te zijn in het gesloten centrum of er nauwelijks voedsel te hebben gekregen.

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 3 van het EVRM het volgende overwogen:

“De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat hij voor België koos omdat de regels hier goed zijn en dat hij van Belgen houdt omdat het vriendelijke mensen zijn (DVZ, vraag 19).”

Deze vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de gegevens van het dossier. In het verzoekschrift vermeldt verzoeker voor het eerst dat hij nauwelijks voedsel kreeg gedurende de twee dagen dat hij in het gesloten centrum verbleef, maar uit de stukken van het dossier blijkt dat hij dit niet heeft vermeld tijdens zijn interview, zodat het de verwerende partij bij gebrek aan enige indicatie niet

verweten kan worden dit voor het eerst in het verzoekschrift aangevoerde element niet te hebben onderzocht. De verklaringen die verzoeker wel afgelegd heeft, werden onderzocht zoals blijkt uit de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift wijst verzoeker naar verscheidene (internet)artikelen. Na inzage van de artikelen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker de actualiteitswaarde van het artikel uit 2005 niet verduidelijkt. Het artikel dat handelt over het strafbaar stellen van illegaal verblijf betreft verzoeker niet op zijn persoonlijke situatie: uit de stukken van het dossier blijkt dat hij in Italië was geregistreerd als asielzoeker zodat niet zomaar kan worden aangenomen dat hij daar beschouwd werd als in illegaal verblijf, mogelijks beschikte hij over een of ander tijdelijk statuut als gevolg van zijn registratie als asielzoeker. De overige artikelen handelen stuk voor stuk over de behandeling van vreemdelingen die Italië proberen te bereiken via bootjes en de detentieomstandigheden van deze bootvluchtelingen op het eiland Lampedusa. Verzoeker heeft echter verklaard dat hij over land in de laadbak van een vrachtwagen in Italië toekwam. De Raad stelt vast dat de informatie die verzoeker bijvoegt ofwel niet meer recent is (2005) ofwel geen betrekking heeft op verzoeker die niet met een bootje in Italië is toegekomen.

Verzoeker wijst er in het middel vervolgens op dat de omstandigheid dat een land een lidstaat is van de EU, niet volstaat opdat er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM en verwijst hiervoor naar de veroordeling van Griekenland en België door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 21 januari 2011.

De Raad wijst er echter op dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat er in zijn hoofde een risico is voor schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugleiding naar Italië. Dit blijkt uit de stukken van het dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing en wordt niet weerlegd door de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom in de bestreden beslissing niet zou mogen worden verwezen naar het statuut van Italië als lidstaat van de Europese Unie.

Ten slotte wijst verzoeker erop dat hij minderjarig is en dat "*dergelijke systematische praktijken in Italië, zelfs tegen een bepaalde groep, namelijk minderjarigen, ongehoord en niet menswaardig is*". Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker met "*dergelijke systematische praktijken*" doelt op de informatie die hij heeft voorgelegd. De Raad herhaalt dat deze informatie ofwel niet meer actueel is ofwel louter betrekking heeft op de opvang van vreemdelingen die via bootjes Italië proberen te bereiken en dat verzoeker over land in de laadbak van een vrachtwagen Italië is binnengekomen. Verzoeker heeft noch tijdens zijn verhoor noch in huidig verzoekschrift ook maar enige aanduiding gegeven van een slechte behandeling van minderjarigen als groep in Italië.

In casu brengt verzoeker geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt niet het minste bewijs neer dat zijn beweringen hieromtrent kan staven.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. De schending van deze verdragsbepaling kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende korte overwegingen:

"(..)De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit de het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/Eg en 2005/85/EG, niet zouden respecteren."(eigen onderlijning)

"(..) Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de verklaringen van betrokkene dat hij in Italië voor 100% zeker geen asiel heeft aangevraagd weinig aannemelijk zijn. Vooreerst blijkt uit het Eurodac-verslag van 18.08.2010 het tegendeel aangezien er een Eurodac-code 1 werd ingebracht. Bijkomend

dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat betrokkene gedurende enige tijd zou zijn vastgehouden in een gesloten centrum en vervolgens zou zijn vrijgelaten zonder dat men hem in het bezit gesteld zou hebben van enig document waaruit zou blijken dat er een asielaanvraag werd geregistreerd of dat men hem dit niet gezegd zou hebben. De Italiaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om een asielaanvraag te registreren voor iemand die geen asiel zou hebben gevraagd of hebben willen vragen." (eigen onderlijning)

Terwijl, bovenstaand reeds werd aangetoond dat het volwaardig lid zijn van de EU geen argument kan zijn om verzoeker te kunnen terugsturen naar Italië.

Dat eveneens het geen bijkomend argument mag zijn van verwerende partij dat de Italiaanse autoriteiten er geen belang bij zouden hebben om een asielaanvraag te registreren voor iemand die geen asiel zou hebben gevraagd of hebben willen vragen.

Immers heeft verzoeker er eveneens geen enkel belang bij om eerst in Italië asiel aan te vragen en om dan naar België illegaal te reizen omdat 'de regels hier goed zouden zijn'. Dat de regels in België goed zijn, dat wist hij al van in den beginne, vandaar hij ook de intentie had om naar België te komen, aangezien hij in België een eerlijke kans zou krijgen om zijn asielverhaal te vertellen.

Dat gelet op het bovenstaande, immers werd aangetoond dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar dergelijke onmenselijke situatie in Italië.

Dat bijgevolg deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering).

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en zelfs de feitelijke gegevens in het land van verzoeker onterecht overweegt.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Dat aldus de feiten verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissing onredelijk is in dit geval;

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;"

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het erkennen van de vrije keuze van de plaats voor het indienen van een asielaanvraag het ontkennen betekent van de doelstellingen van de Dublin-II-Verordening. Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend in Italië, België heeft een terugnameverzoek gericht tot Italië en na het verstrijken van de termijn is de verantwoordelijkheid van Italië komen vast te staan op basis van de Dublin-II-Verordening.

De verwerende partij herhaalt dat verzoeker geenszins een gelijkenis aantoonde tussen de situatie in Griekenland en die in Italië.

Verzoeker lijkt kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht werd bereikt. Gelet op het voorgaande kan onmogelijk vastgesteld worden dat

de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot de thans bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden vastgesteld.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 6; 16.1.c; 20, § 1b en 20, § 1c van de Dublin-II-Verordening, en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker die aan Italië toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat het niet volstaat om te verwijzen naar het feit dat Italië een lid is van de EU om zomaar aan te nemen dat verzoeker naar Italië kan worden teruggestuurd. Verzoeker meent dat hij in het eerste middel reeds heeft aangetoond dat hij onmogelijk kan terugkeren naar een onmenselijke situatie in Italië. De bestreden beslissing berust volgens verzoeker bijgevolg op verkeerde feitelijke gronden.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op basis van welke bepalingen van de Dublin-II-Verordening Italië de verantwoordelijke lidstaat is: er wordt gewezen op het feit dat verzoeker in Italië werd geregistreerd als asielzoeker, dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van de minderjarige bij ontstentenis van gezinsleden, overeenkomstig artikel 6 van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, dat er een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten werd verstuurd, waarop de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen hadden op 18 december 2010, waardoor de wettelijke termijn werd overschreden die bepaald wordt in artikel 20, §1b van de Dublin-II-Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van artikel 20, §1c van de Dublin-II-Verordening werd Italië de verantwoordelijke staat en diende Italië over te gaan tot terugname van verzoeker. Dit werd aan Italië meegedeeld via een Tacit Agreement op 10 januari 2011 waardoor Italië verantwoordelijk geworden is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker betwist niet dat op basis van alle wettelijke en internationale bepalingen, Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De omstandigheid dat verzoeker ontkent in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend, doet hieraan geen afbreuk nu verzoeker in Italië wel degelijk werd geregistreerd als asielzoeker, zoals blijkt uit de stukken van het dossier.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing over de terugname door Italië het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden

behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat hij voor België koos omdat de regels hier goed zijn en dat hij van Belgen houdt omdat het vriendelijke mensen zijn (DVZ, vraag 19)."

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Uit deze motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker over zijn verblijf in Italië maar dat de verwerende partij de mening toegedaan is dat er geen risico is voor verzoeker op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een terugname door Italië. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de verwerende partij in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot dit besluit is gekomen. De Raad verwijst voor zoveel als nodig dan ook naar de bespreking van het eerste middel.

Waar verzoeker ten slotte kritiek uit op het motief van de bestreden beslissing dat verzoekers verklaring dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, weinig aannemelijk is omdat ondermeer de Italiaanse autoriteiten er geen belang bij hebben om een asielaanvraag te registreren voor iemand die geen asiel zou hebben aangevraagd, wijst de Raad erop dat dit motief kan beschouwd worden als een overtollig motief. Kritiek op overtollige motieven kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in Italië werd geregistreerd als asielzoeker (hit eurodac: de code 1 werd gebruikt na de letters "IT"), en dat dit als dusdanig in de bestreden beslissing werd vermeld. Verzoeker betwist deze registratie met het nummer "1" en de gevolgen ervan niet. Deze registratie volstaat overeenkomstig de bepalingen van de verordening (EG) nr. 407/2002 van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de overeenkomst van Dublin, en van de verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de overeenkomst van Dublin, om als asielzoeker te worden beschouwd, ongeacht verzoekers verklaringen in dit verband. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing tevens op gewezen dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker gedurende enige tijd werd vastgehouden in een gesloten centrum en vervolgens vrijgelaten zonder dat men hem in het bezit zou hebben gesteld van enig document waaruit zou blijken dat er een asielaanvraag werd geregistreerd. Deze opmerking is niet kennelijk onredelijk en verzoeker betwist dit niet.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar het feit dat in de bestreden beslissing "*zelfs de feitelijke gegevens in het land van verzoeker onterecht*" werden overwogen en hij hiermee klaarblijkelijk een motief inzake Afghanistan bedoelt, verduidelijkt verzoeker niet welk motief van de bestreden beslissing hij hiermee bekritiseert. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen of steunt op een niet correcte feitenvinding. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET